

— Тъй е. . . Сега азъ искамъ.

— Може! — натърти Голфмановъ.

— Може! — Извика Павелъ и като че му съмна предъ очи.

— Още сега написвамъ жалбата; ще я подпишешъ и лично ще я предамъ въ сжда.

Павелъ се прекръсти и благодарилъ Богу.

— А има ли надежда за подобро? — запиталъ Павелъ, докато Голфмановъ пишеше молбата.

— Ако не друго, поне ще я замѣнятъ съ доживотенъ строгъ тъмниченъ затворъ.

— Не доживотенъ, два пжти веченъ да бжде, само да не е бѣсилка. . . О, смъртъта била страшна! — се вълнуваше Павелъ.

Жалбата бѣ готова.